

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/41/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7215010568
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Dudík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7215010568.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov JUDr. Evžena Kelija a JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. októbra 2019 v trestnej veci obžalovaného MUDr. I. E., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 6. 12. 2018, sp. zn. 7T/47/2015 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Rozhodujúc vo veci sám, podľa § 322 ods. 3 Tr. por., § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. u k l a d á obžalovanému MUDr. I. E., nar. XX. X. XXXX v G., bytom H., H. XX peňažný trest vo výške 1.000 (jedentisíc) €.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, u s t a n o v u j e náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šest') mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. u k l a d á trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 1 (jedného) roka.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 6. 12. 2018, sp. zn. 7T/47/2015 bol obžalovaný MUDr. I. E. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 20. 10. 2014 v čase o 13.53 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Opel Meriva, EČV H. XXXIR po ul. K. v H. v smere na N. H., pričom pred križovatkou s ul. F. v dôsledku nevenovania sa plne vedeniu motorového vozidla a nesledovaniu situácie v cestnej premávke, narazil pravou prednou časťou svojho vozidla do chodkyne Ing. E. N., ktorá z pohľadu vodiča kráčala po pravej strane vozovky, proti smeru jeho jazdy, čím jej spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, a to traumatický šok, otvorenú dvojitú zlomeninu pravého predkolenia I. stupňa s tržnou ranou v oblasti predkolenia vpravo asi 3 cm, nestabilnú zlomeninu panvy v oblasti oboch bedrových panvičiek, oboch ramienok lonových kostí vpravo a krížovej kosti s posunom, zlomeninu chirurgického krčka pravej ramennej kosti s posunom, zlomeninu nosových kostí bez posunutia úlomkov a tržnú ranu v oblasti koreňa nosa s dobou liečenia do 26 týždňov.

Za tento skutok súd obžalovanému uložil podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obžalovanému okresný súd uložil aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 24 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. okresný súd poškodených I. L. K. a.s. so sídlom S. č. XX, G., IČO: XXXXXXXX a Ing. E. N., J. XX. XX. XXXX I. O. J. I., Y. G. H., L. Č.. XX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný, hneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní konanom dňa 6. 12. 2018 odvolanie, ktoré bolo písomne odôvodnené prostredníctvom náhradného obhajcu obžalovaného podaním zo dňa 11. 4. 2019, doručené okresnému súdu 17. 4. 2019 na č.l. 405 - 406.

V písomných dôvodoch uviedol, že napriek doplneniu znaleckého dokazovania znalcom z odboru cestná doprava Ing. Z. S., PhD., sa znalec nevysporiadal jasným, exaktným a presvedčivým spôsobom s otázkami, ktoré boli sformulované krajským súdom, ale len stručne a nejasne vymedzil svoje odpovede, z dôvodu čoho obžalovaný opätovne vytýka napadnutému rozsudku nesprávnosť a neúplnosť deklarovateľných skutkových zistení a na ich základe vyvođených právnych záverov, na základe čoho považuje napadnutý rozsudok za nepresvedčivý a nepreskúmateľný a to pre absenciu akýchkoľvek relevantných dôvodov, ktoré viedli k jeho vydaniu.

Obžalovaný opätovne podotkol, že bolo povinnosťou prvostupňového súdu presvedčivým spôsobom sa vysporiadať s podstatou argumentácie obhajoby, ktorá bola prezentovaná v záverečnej reči, ako aj v predošlom odvolaní.

Dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní nebolo obžalovanému preukázané, že sa dopustil skutku tak, ako sa mu kladie za vinu. Tiež má za to, že ani doplnením dokazovania - dodatkom k predošlému znaleckému posudku nedošlo k objektivizovaniu skutočností uvádzaných v obžalobe a teda, že obžalovaný bez akýchkoľvek pochybností narazil do chodkyne v dôsledku nevenovania sa vedeniu motorového vozidla a nesledovania situácie v cestnej premávke, čím mal obžalovaný porušiť povinnosť uloženú mu zákonom č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke.

Predovšetkým obžalovaný namietal, že znalecký posudok z odboru cestnej dopravy vypracovaný znalcom, ako aj jeho dodatok exaktne neobjasňuje jeden zo základných parametrov nehodového deja, a to, či ku smerovému vybočeniu vozidla došlo pred zrážkou s chodkyňou, alebo ako dôsledok zrážky s chodkyňou. Znalec v dodatku k svojmu predošlému znaleckému posudku podal síce odpoveď, avšak len ako možnú - pravdepodobnú.

Obžalovaný vyslovuje názor, že porušenie akejkoľvek jeho povinnosti ako vodiča motorového vozidla podľa zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke je vylúčená, a to aj vzhľadom na závery obsiahnuté v znaleckom posudku z odboru traumatológie.

Z obsahu predmetného znaleckého posudku vyplýva, že primárny náraz vozidla smeroval na oblasť pravého predkolenia, pričom na základe posunu medziúlomku možno predpokladať, že poškodená v čase nárazu bola v miernom pootočení smerom navonok. Uvedené odôvodňuje reálnosť verzie obžalovaným prezentovaného priebehu nehodového deja, teda že poškodená bezprostredne pred kolíziou náhle vybočila z pozdĺžneho smeru chôdze do jazdnej dráhy vozidla, ktoré viedol obžalovaný, čím mu vytvorila náhlu prekážku, pre ktorú obžalovaný kolízii s poškodenou už nemohol nijako zabrániť.

Na základe uvedeného má obžalovaný za to, že v konaní absentuje protiprávnosť ako elementárny pojmový znak objektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty trestného činu, v dôsledku čoho neprichádza do úvahy ani vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti za predmetný skutok. Obžalovaný sa opätovne pridržiaval tvrdení uvedených v pôvodnom odvolaní a to, že súd prvého stupňa absolutizuje a favorizuje závery znaleckého posudku z odboru cestnej dopravy, ktoré vykazujú vecnú nesprávnosť a pravdepodobný charakter, ktorým navyše nekorešpondujú východiskové podklady, ani odborné zistenia v nálezovej časti predmetného posudku. Inak povedané, nepostačuje len to, aby znalec prezentoval, k akým záverom dospel pri svojom znaleckom skúmaní, ale je nevyhnutné, aby týmto záverom korešpondovali východiskové podklady a odborné zistenia. Navyše, ak v konkrétnom prípade

prichádzajú do úvahy viaceré reálne verzie určitej skutkovej udalosti, potom je potrebné postupovať v duchu zásady in dubio pro reo, teda uplatniť tú verziu, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam, ako aj na opätovné rovnaké vydané rozhodnutie súdu prvého stupňa obžalovaný navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Krajský súd na základe takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil nasledovné.

V predmetnej trestnej veci krajský súd na podklade odvolania obžalovaného už raz rozhodol, a to uznesením sp. zn. 6To/15/2017 zo dňa 30. 3. 2017, ktorým rozsudok okresného súdu sp. zn. 7T/47/2015 zo dňa 10. 6. 2016 zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V odôvodnení tohto uznesenia krajského súdu bolo konštatované, že okresný súd v podstate vykonal všetky potrebné a vykonateľné dôkazy za účelom zistenia skutkových okolností potrebných pre meritórne rozhodnutie v rozsahu podľa § 2 od. 10 Tr. por., avšak prvostupňový súd pri ustálení viny obžalovaného vychádzal a preferoval znalecký posudok z odboru cestnej dopravy, ktorý vypracoval znalec Ing. Z. S., PhD., pričom znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia - traumatológia, ktorý vypracoval znalec MUDr. L. N., PhD. sa dotkol len okrajovo.

Vytýkaná bola aj stručnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, čo nebolo adekvátne dôkaznej situácii, pričom okresný súd nereagoval na zásadné pripomienky obhajoby v celom rozsahu, ktoré by mali mať z pohľadu obhajoby podstatný vplyv na posúdenie zavinenia obžalovaného.

Krajský súd sa v tomto uznesení stotožnil s tvrdením obhajoby, že v danej veci je pre vydanie spravodlivého rozhodnutia potrebné doplnenie dokazovania. Z uvedeného dôvodu krajský súd vyslovil názor, že po vrátení veci okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie veci, bude potrebné, aby znalec z odboru cestnej dopravy prípadne vypracoval doplnenie znaleckého posudku, v ktorom zodpovie krajským súdom sformulované otázky.

Okresný súd viazaný týmto právnym názorom doplnil znalecké dokazovanie o zodpovedanie týchto otázok, pričom znalec Ing. Z. S., PhD. vypracoval doplnok k znaleckému posudku č. 1/2015 zo dňa 15. 3. 2018 na č.l. 335 - 363, ktorý doručil okresnému súdu dňa 11. 4. 2018.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom dňa 6. 12. 2018 doplnil znalecké dokazovanie tým, že v súlade s § 268 ods. 2 Tr. por. prečítal znalcom vypracovaný doplnok znaleckého posudku, v ktorom znalec Ing. Z. S., PhD. zodpovedal doplnené otázky. Po vykonaní ďalších listinných dôkazov okresný súd na tomto hlavnom pojednávaní rozhodol napadnutým rozsudkom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd pri svojom rozhodovaní o vine obžalovaného zohľadnil aj odpovede znalca Ing. Z. S., PhD. na otázky sformulované krajským súdom, pričom z týchto znaleckých zistení vyplynulo, že vozidlo obžalovaného sa v čase zrážky s poškodenou pohybovalo v pravom jazdnom pruhu v smere jeho jazdy do vzdialenosti 15 - 17 metrov za VBM. Chodkyňa sa v čase zrážky pohybovala vo vozovke pri jej pravom okraji v smere pohybu vozidla obžalovaného. Chodkyňa sa v čase 1,5 až 1,6 s pred zrážkou pohybovala vo vozovke pri pravom okraji v smere pohybu vozidla obžalovaného (t.j. v smere jej pohybu to bolo pri ľavom okraji vozovky) vo vzdialenosti 0,3 až 0,4 m od okraja vozovky, vo vzdialenosti 1,7 až 1,9m pred miestom zrážky a uvedeným spôsobom sa pohybovala až do miesta zrážky.

Na základe vykonanej technicky prijateľnej analýzy nehodového deja a na základe ostatných známych skutočností znalec pokladá za možné uviesť, že k vybočeniu vozidla obžalovaného do pravej strany došlo v čase pred zrážkou s chodkyňou, čomu zodpovedá aj výsledok technicky prijateľnej zrážky, pre ktorý sú polohy vozidla a chodkyne v čase zrážky jedným zo základných vplyvov. Na základe vykonanej technicky prijateľnej analýzy zrážky znalec pokladal za možné uviesť, že k prvému kontaktu vozidla došlo jeho pravou časťou predného nárazníka s vykročenou pravou nohou chodkyne.

Napokon okresný súd poukázal na konštatáciu znalca, že analýza nehodového deja podľa znaleckého posudku č. 1/2015 bola vykonaná so zohľadnením všetkých známych skutočností a uvedených okolností a vzhľadom k týmto je technicky prijateľná.

Okresný súd aj po takto doplnenom znaleckom dokazovaní dospel k právnomu názoru, že pokiaľ ide o skutkové zistenie a právnu kvalifikáciu žalovaného skutku, nedošlo k žiadnym zmenám oproti pôvodnému rozsudku. Znalec jednoznačne aj pri doplnenom znaleckom posudku uviedol, že bezprostrednou príčinou dopravnej nehody bola zmena pohybu vozidla a zlá technika jazdy vodiča - obžalovaného.

Krajský súd preštudovaním celého spisového materiálu, napadnutého rozsudku a dôvodov odvolania má za to, že na hlavnom pojednávaní okresným súdom boli vykonané všetky dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité objasnenie veci a spravodlivé rozhodnutie súdu. Výrok o vine obžalovaného, uvedený v napadnutom rozsudku, je založený aj na doplnenom znaleckom dokazovaní, v ktorom znalec dostatočne a zrozumiteľne odpovedal na krajským súdom dodatočne sformulované otázky, ktoré boli nevyhnutné nielen pre náležité zistenie skutkového stavu, ale aj na zodpovedné posúdenie obhajobou namietaných skutočností.

Treba zdôrazniť, že obžalovaným namietané skutočnosti, ktoré tvoria obsah jeho písomného odvolania zo dňa 11. 4. 2019, sú prakticky len opätovným zopakovaním tých istých námietok, ktoré už raz obžalovaný predniesol, a to vo svojom odvolaní zo dňa 12. 12. 2016 proti rozsudku okresného súdu zo dňa 10. 6. 2016, a ktoré už raz boli predmetom súdneho prieskumu zo strany krajského súdu, pričom vyhodnotenie týchto námietok sa prenieslo do odôvodnenia zrušujúceho uznesenia krajského súdu sp. zn. 6To/15/2017 zo dňa 30. 3. 2017.

Tieto námietky obžalovaného materiálne stratili svoje opodstatnenie, nakoľko doplnené znalecké dokazovanie dalo jednoznačné odpovede na všetky obžalovaným vytýkané skutkové nejasnosti a pochybnosti. Okresný súd vyhodnotil jasne a zrozumiteľne všetky dôkazne zistené skutočnosti a dospel k správny skutkovým záverom, pričom s úvahami a závermi prvostupňového súdu sa krajský súd v plnej miere stotožňuje.

Krajský súd sa na základe vyššie uvedených dôvodov nestotožňuje s argumentáciou obžalovaného, obsiahnutou v písomnom odôvodnení jeho odvolania, pretože má za to, že celé dokazovanie vykonané pred okresným súdom vytvorilo dostatočný dôkazný podklad pre záver súdu o vine obžalovaného, pričom okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, o ktoré znalecké zistenia oprel svoj záver o vine, čím dal jasné odpovede na obhajobou prezentované pochybnosti.

Krajský súd nezistil pochybenie prvostupňového súdu ani pokiaľ ide o právne posúdenie konania obžalovaného. Výsledky vykonaného dokazovania, na ktoré bolo v tomto rozhodnutí a rovnako aj v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu poukázané, svedčia pre jednoznačný a nespochybniteľný záver, že obžalovaný svojím konaním inému z nebanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a spáchal čin závažnejším spôsobom konania, čím naplnil skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Po preskúmaní výroku o treste však krajský súd na základe posúdenia spôsobu spáchania činu a jeho následku, zavinenia, poľahčujúcej okolnosti ale najmä s prihliadnutím na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy sa nestotožnil s názorom okresného súdu, pokiaľ ide o uloženie podmieneného trestu odňatia slobody vo výmere 1 roka so skúšobnou dobou 1,5 roka a trestu zákazu činnosti na 2 roky.

Uvedené tresty krajský súd považuje za neprimerane prísne, pričom účel trestu podľa názoru krajského súdu je možné dosiahnuť aj iným druhom trestu. Krajský súd prihliadol na to, že obžalovaný napriek svojmu veku, je aktívny vo svojom povolání, naďalej vykonáva lekársku prax, je veľmi kladne hodnotený ako odborník s operačnou zručnosťou, pričom ide o dlhoročného vodiča, ktorý má v evidenčnej karte len jeden záznam o spáchaní priestupku z roku 2013.

Uvedené zistenia viedli krajský súd k tomu, že vzhľadom na osobu páchatel'a a jeho pomery sa ako primeranejší a spravodlivejší javí byť peňažný trest za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Vzhľadom na osobné a majetkové pomery obžalovaného krajský súd za primeraný považoval peňažný trest vo výmere 1000 €, za súčasného uloženia náhradného trestu vo výmere 6 mesiacov.

Pokiaľ ide o trest zákazu činnosti, tu krajský súd vychádza z názoru, že vzhľadom na ťažký následok je nevyhnutné uložiť aj trest zákazu činnosti, ale vzhľadom k osobe páchatel'a a jeho pomerom postačí ten najkratší trest zákazu činnosti, a preto uložil tento trest len na 1 rok.

Tieto skutočnosti odôvodňujú záver vyslovený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.